

พระธรรมดาเนียล - ลำดับที่ยี่สิบ

ดาเนียลและวิวรณ์: การเปิดเผยฝันทอแห่งคำพยากรณ์ว่าด้วยการรุ่งเรืองและการล่มสลายของ
บรรดาราชอาณาจักร

Jeff Pippenger

2023-12-15

ซิสเตอร์ไวท์มักซีให้เห็นว่า บทเรียนเชิงพยากรณ์ที่จำเป็นต้องเข้าใจนั้น
ได้ถูกถ่ายทอดผ่านการรุ่งเรืองขึ้นและการล่มสลายของอาณาจักรต่าง ๆ

“จากการรุ่งเรืองขึ้นและการล่มสลายของบรรดาประชาชาติ
ตั้งที่ได้ทรงสำแดงไว้อย่างแจ่มชัดในพระธรรมดาเนียลและพระธรรมวิวรณ์
เราจำเป็นต้องเรียนรู้ว่าศักดิ์ศรีอันภายนอกและความรุ่งโรจน์ฝ่ายโลกเพียงอย่างเดียวนั้นไร้ค่าเพียงใด
บาบิโลน พร้อมด้วยอำนาจและความโอ้อวดระการทึงสิ้นของมัน ซึ่งโลกของเรามีได้เคยเห็นสิ่งใดเสมอเหมือน
อนอีกเลยนับแต่นั้นมา—อำนาจและความโอ้อวดระการทึงในสายตาของผู้คนในสมัยนั้นดูมั่นคงและยังยืนอ
อย่างยิ่ง—ได้สูญสิ้นไปอย่างสิ้นเชิงเพียงใด! ดังเช่น ‘ดอกหญ้า’ มันได้พินาศไปแล้ว ยากอบ 1:10
อาณาจักรมีเดีย-เปอร์เซีย และอาณาจักรของกรีกกับโรม ก็พินาศไปเช่นเดียวกัน
และทุกสิ่งที่มีได้มีพระเจ้าเป็นรากฐานก็ยอมพินาศไปเช่นนั้น
มีเพียงสิ่งเดียวที่ผูกพันอยู่กับพระประสงค์ของพระองค์ และสำแดงพระลักษณะของพระองค์เท่านั้นที่จะดำรงอยู่ได้
หลักการของพระองค์เป็นสิ่งมั่นคงเพียงอย่างเดียวที่โลกของเรารู้จัก” Prophets and Kings, 548.

“การขึ้นและการล่มสลาย” ของอาณาจักรต่าง ๆ ที่ถูกนำเสนอไว้ในหนังสือดาเนียลและวิวรณ์
เป็นจุดศูนย์กลางของแนวทางที่ถูกต้องในการศึกษาคำพยากรณ์
การล่มสลายของบาบิโลนมีต้นแบบอยู่ในความพินาศของบาเบลของนิมโรดในปฐมกาลบทที่สิบเอ็ด
จากนั้นในดาเนียลบทที่ห้า บาบิโลนก็ล่มสลายอีกครั้ง ประวัติศาสตร์ของสันตะปาปาในการขึ้นสู่อำนาจในปี
ค.ศ. 538 และการล่มสลายต่อมาในปี ค.ศ. 1798 ก็เป็นต้นแบบของการล่มสลายครั้งสุดท้ายของบาบิโลนด้วย
เพราะอำนาจของสันตะปาปาในเชิงคำพยากรณ์ก็คือบาบิโลนฝ่ายจิตวิญญาณ สันตะปาปาล่มสลายในปี ค.ศ.
1798 และวิวรณ์บทที่สิบแปดได้สรุปโครงเรื่องการล่มสลายครั้งสุดท้ายของมันไว้ ในดาเนียลบทที่สิบเอ็ด
ข้อสี่สิบห้า สันตะปาปาซึ่งถูกแทนไว้ที่นั่นโดยกษัตริย์ฝ่ายเหนือ จะถึงจุดจบของตนโดยไม่มีผู้ใดช่วยเหลือ
เหตุการณ์นี้เกิดขึ้นเมื่อพระคุณแห่งการทดลองสิ้นสุดลง เพราะข้อสี่สิบห้าของบทที่สิบเอ็ด
และข้อหนึ่งของบทที่สิบสอง เป็นภาพแทนของประวัติศาสตร์เดียวกัน!

และเขาจะตั้งพลับพลาของราชวังของตนไว้ระหว่างทะเลทั้งหลาย ณ ภูเขาศักดิ์สิทธิ์อันรุ่งโรจน์นั้น
กระนั้นเขาจะถึงวาระอาสานของตน และจะไม่มีผู้ใดช่วยเขาเลย และในครั้งนั้นมีคาเอลจะลุกขึ้น
คือเจ้าผู้ยิ่งใหญ่ ผู้ซึ่งยืนหยัดเพื่อชนชาติแห่งประชากรของท่าน
และจะมีเวลายากลำบากอย่างไม่เคยมีมาก่อน นับตั้งแต่มีประชาชาติจนถึงเวลานั้น
และในครั้งนั้นประชากรของท่านจะได้รับการช่วยให้พ้น คือทุกคนที่พบว่ามิชื่อเขียนไว้ในหนังสือ
ดาเนียล 11:45, 12:1

ข่าวสารของทูตสวรรค์องค์ที่สองถูกวางโครงสร้างอยู่บนข้อเท็จจริงที่ว่า บาบิโลนได้ล่มสลายสองครั้ง
บาบิโลนตามตัวอักษร ซึ่งเป็นตัวแทนโดยนิมโรดและเบลชัสซาร์ ได้ล่มสลายสองครั้ง
และบาบิโลนฝ่ายวิญญาณได้ล่มสลายในปี 1798 และจะล่มสลายอีกครั้งหนึ่ง
เมื่อเวลาทดลองของมนุษย์สิ้นสุดลง

และทูตสวรรค์อีกองค์หนึ่งได้ตามมา กล่าวว่า “บาบิโลน มหานครนั้น ล่มจมแล้ว ล่มจมแล้ว เพราะนางได้กระทำให้บรรดาประชาชาติทั้งปวงดื่มเหล้าองุ่นแห่งความพิโรธจากการล่วงประเวณีของนาง” วิวรณ์ 14:8

การกล่าวซ้ำถึงการล่มสลายของบาบิโลนในข่าวของทูตสวรรค์องค์ที่สอง ให้เหตุผลเชิงพยากรณ์สำหรับการระบือการซ้ำของถ้อยคำและวลีต่าง ๆ ภายในพระคัมภีร์เป็นสัญลักษณ์ของข่าวสารที่รวมกันของทูตสวรรค์องค์ที่สองและเสียงร้องเวลาเที่ยงคืน อีกทั้งยังยืนยันหลักการที่ซิสเตอร์ไวท์ได้ชี้ไว้เกี่ยวกับการศึกษาคำพยากรณ์ว่า ต้องตั้งอยู่บนพื้นฐานของการขึ้นและการล่มสลายของอาณาจักรต่าง ๆ ที่ปรากฏในพระธรรมดาเนียลและวิวรณ์ ทั้งยังแสดงให้เห็นแนวคิดที่ว่า เพื่อจะเข้าใจการล่มสลายของบาบิโลน ผู้ศึกษาคำพยากรณ์จำเป็นต้องนำการล่มสลายของบาบิโลนทุกครั้งมาประมวลเข้าด้วยกัน “บรรทัดต่อบรรทัด” เพื่อสถาปนาข่าวสารเชิงพยากรณ์ที่ถูกต้องเกี่ยวกับการล่มสลายครั้งสุดท้ายของบาบิโลน.

การที่บาบิโลนล่มสองครั้งในข่าวสารของทูตสวรรค์องค์ที่สองนั้น ตั้งอยู่บนกฎแห่งคำพยากรณ์ซึ่งชี้ให้เห็นว่า ความจริงได้รับการสถาปนาไว้บนคำพยานของพยานสองคน การกล่าวซ้ำถึงการล่มลงของบาบิโลนภายในข่าวสารนั้น เป็นตัวแทนของระเบียบวิธีเชิงพยากรณ์ซึ่งพระคัมภีร์ระบุว่า เป็นฝนชุกปลายฤดู ระเบียบวิธีอันศักดิ์สิทธิ์นั้น ซึ่งก็คือฝนชุกปลายฤดู คือการประยุกต์ใช้การนำแนวคำพยากรณ์ต่าง ๆ มารวมกัน “บรรทัดซ้อนบรรทัด” เมื่อนักศึกษาคำพยากรณ์นำระเบียบวิธีนี้มาใช้ ระเบียบวิธีนั้นย่อมสถาปนา “ข่าวสาร” แห่งฝนชุกปลายฤดู แล้วภายหลัง ข่าวสารแห่งฝนชุกปลายฤดูซึ่งได้รับการสถาปนาผ่านการประยุกต์ใช้ระเบียบวิธีอันศักดิ์สิทธิ์นั้น ก็ได้รับการประกาศออกไปในประวัติศาสตร์คำพยากรณ์ที่พสานกันของทูตสวรรค์องค์ที่สองและเสียงร้องเวลาเที่ยงคืน สิ่งนี้เป็นความจริงในประวัติศาสตร์แห่งขบวนการของทูตสวรรค์องค์แรก และเป็นความจริงเช่นกันในทุกวันนี้ ในประวัติศาสตร์แห่งขบวนการของทูตสวรรค์องค์ที่สาม

บทที่สี่และห้าของพระธรรมดาเนียล เป็นภาพแทนแนวเส้นแห่งประวัติศาสตร์ซึ่งครอบคลุมการขึ้นมามีอำนาจและการเริ่มต้นของบาบิโลน ซึ่งมีเนบูคัดเนสซาร์ในบทที่สี่เป็นตัวแทน และต่อมาคือการล่มสลายและการสิ้นสุดของบาบิโลน ซึ่งมีเบลซัสซาร์ในบทที่ห้าเป็นตัวแทน ทั้งสองบทนี้รวมกันก่อให้เกิดแนวเส้นแห่งคำพยากรณ์หนึ่งแนว แนวเส้นแห่งคำพยากรณ์ที่เกิดจากสองบทนี้จะต้องถูกนำมาหาบลงเหนือบทที่หนึ่งถึงสามของพระธรรมดาเนียล เพื่อสถาปนาข่าวสารแห่งฝนชุกปลายฤดู

บททั้งสองนำเสนอการล่มลงและการกลับฟื้นคืนอีกของเนบูคัดเนสซาร์ และการล่มลงกับความพินาศของเบลซัสซาร์ ดังนั้นจึงนำเสนอการล่มลงของบาบิโลนทั้งที่จุดเริ่มต้นและจุดสิ้นสุดของสายวงศ์นั้น เส้นคำพยากรณ์ที่บททั้งสองสร้างขึ้นมีโครงสร้างอยู่บนพื้นฐานที่ว่าบาบิโลนล่มลง ฟื้นคืน แล้วจึงล่มลงอีกครั้ง ข้อเท็จจริงเพียงประการนั้นเองชี้ให้เห็นว่าบททั้งสองนี้เป็นตัวแทนของข่าวสารของทูตสวรรค์องค์ที่สอง บททั้งสองนี้เป็นตัวแทนของประวัติศาสตร์ของสัตว์ร้ายจากแผ่นดินในวิวรณ์บทที่สิบสาม และภายในประวัติศาสตร์นั้น ข่าวสารของทูตสวรรค์องค์ที่สองและเสียงร้องเที่ยงคืนถูกประกาศสองครั้ง

ฉะนั้น ก่อนที่เราจะเริ่มพิจารณาดาเนียลบทที่สี่และห้า เราจะระบุวิธีการอันศักดิ์สิทธิ์ซึ่งก็คือฝนชุกปลายฤดู และจากนั้นโดยการใช้วิธีการนั้น เราจะระบุข่าวสารของฝนชุกปลายฤดู

หมุดหมายสำคัญประการหนึ่งในประวัติศาสตร์ของทูตสวรรค์องค์ที่หนึ่งและองค์ที่สอง คือระเบียบวิธีที่เป็นตัวแทนโดยกฎแห่งการตีความคำพยากรณ์ของวิลเลียม มิลเลอร์ กฎเหล่านี้ถูกมนุษย์ใช้เพื่อระบุข่าวสารแห่งเสียงร้องตอนเที่ยงคืน และข่าวสารนั้นคือข่าวสารแห่งฝนชุกปลายฤดูสำหรับประวัติศาสตร์นั้น

หมุดหมายสำคัญประการหนึ่งในประวัติศาสตร์ของทูตสวรรค์องค์ที่สาม คือระเบียบวิธีที่นำเสนอในชื่อ "กฎแจคำพยากรณ์" กฎเหล่านั้นจะต้องถูกใช้ร่วมกับกฎของวิลเลียม มิลเลอร์ เพื่อรวบรวมข่าวสารแห่งเสียงร้องตอนเที่ยงคืนในประวัติศาสตร์ปัจจุบันของเรา และข่าวสารที่กำลังได้รับการสถาปนาอยู่ในขณะนี้โดยกฎเหล่านั้น ก็คือข่าวสารแห่งฝนปลายฤดูของยุคสุดท้าย กฎของมิลเลอร์เป็นตัวแทนของฝนต้นฤดูในประวัติศาสตร์เชิงพยากรณ์ของสัตว์ร้ายจากแผ่นดิน และกฎเหล่านั้นเมื่อรวมเข้ากับ "กฎแจคำพยากรณ์" ก็เป็นตัวแทนของฝนปลายฤดูในประวัติศาสตร์เชิงพยากรณ์ของสัตว์ร้ายจากแผ่นดิน

ฝนปลายฤดูคือวิธีการที่ถูกนำมาใช้เพื่อก่อให้เกิดข่าวสารนั้น มีบางคนถูกล่อลวงเพราะพวกเขาแสวงหาประสบการณ์แห่งฝนปลายฤดู โดยมีได้แสวงหาข่าวสารที่ก่อให้เกิดประสบการณ์นั้นก่อน คริสตจักรเพนเทคอสต์ต่าง ๆ ในศาสนาคริสต์เป็นตัวอย่างอันชัดเจนของการล่อลวงเช่นนั้น แนวทางที่ผิดพลาดชนิดเดียวกันนี้มีอยู่สำหรับบรรดาผู้ที่แสวงหาข่าวสารแห่งฝนปลายฤดูเช่นกัน แต่ปฏิเสธที่จะเสาะหาวิธีการที่ซบซึ้งและสถาปนาข่าวสารแห่งฝนปลายฤดู หากปราศจากวิธีการที่ถูกต้อง ก็ไม่อาจซบซึ้งข่าวสารที่ถูกต้องได้ หากปราศจากข่าวสารที่ถูกต้อง ประสบการณ์ที่ถูกต้องย่อมเป็นไปได้โดยสิ้นเชิง

ความสำคัญของข้อเท็จจริงตามพระคัมภีร์ข้อนี้ คนส่วนใหญ่มิได้ตระหนักรู้เลย เพราะพวกเขาไม่เคยพิจารณาความเป็นไปได้ที่ว่า การศึกษาพระคัมภีร์นั้นมีวิธีที่ถูกต้องเพียงวิธีเดียว และมีวิธีที่ผิดอยู่มากมาย วิธีที่ผิดในการศึกษาพระคัมภีร์ ซึ่งเป็นวิธีที่ถูกเลือกมากที่สุดอย่างหาที่เปรียบมิได้ ก็คือการไว้วางใจในความคิดเห็นของผู้อื่นเกี่ยวกับสิ่งที่พระคัมภีร์สอน ปัญหานี้เป็นเรื่องที่พบได้ทั่วไปยิ่งในหมู่มนุษย์ จนคริสตจักรทุกแห่งต่างจัดตั้งระบบขึ้นมาเพื่อรองรับความจำเป็นซึ่งถูกเข้าใจผิดนี้ของฝูงแกะของตน ความจำเป็นอันเป็นเท็จนั้น ก่อให้เกิดงานอันเป็นเท็จ คือการสถาปนาระบบผู้นำซึ่งถูกระบุว่าเป็นผู้เชี่ยวชาญฝ่ายวิญญาณในความเข้าใจพระคัมภีร์ ผู้ซึ่งจะชี้นำความเข้าใจของฝูงแกะที่ไม่ได้รับการฝึกฝนให้ถูกต้อง พระคัมภีร์ระบุถึงระบบที่มีระเบียบอย่างชัดเจนสำหรับโครงสร้างของคริสตจักร ซึ่งรวมถึงผู้อาวุโส ผู้เผยพระวจนะ และอาจารย์ แต่พระคัมภีร์ไม่เคยรับรองการบิดเบือนของการจัดระเบียบคริสตจักรซึ่งก่อให้เกิดระบบผู้นำที่ได้รับการแต่งตั้งให้เป็นผู้ชี้ขาดว่าอะไรเป็นความจริงหรือไม่เป็นความจริง และต่อจากนั้น ใครเป็นคนนอกคริสตและใครไม่เป็นคนนอกคริสต

จงศึกษาพวกเพียร์เพื่อสำแดงตนว่าเป็นที่ทรงโปรดปรานต่อพระพักตร์พระเจ้า
เป็นคนงานที่ไม่จำเป็นต้องล่อลวง แบ่งแยกพระวจนะแห่งความจริงได้อย่างถูกต้อง 2 ทิโมธี 2:15

ผู้นำคริสตจักรพึงตั้งเตือน ว่ากล่าว สั่งสอน และป้องกันคำสอนเท็จรวมทั้งผู้ที่ส่งเสริมคำสอนเท็จนั้น แต่เราแต่ละคนพึง "ศึกษาเพื่อสำแดง" ตนเองว่า "เป็นที่ชอบพระทัยพระเจ้า" โดย "แบ่งแยกพระวจนะแห่งความจริงอย่างถูกต้อง" ในการกระทำเช่นนั้น เราจำเป็นต้องรู้ระเบียบวิธีที่พระคัมภีร์ระบุว่า เป็นหนทางอันถูกต้องในการแบ่งแยกพระวจนะแห่งความจริงอย่างถูกต้อง พระธรรมอิสยาห์ได้วางประเด็นเหล่านี้ไว้ในบริบทของฝนชุกปลายฤดู ดังนั้น เราจึงจะเริ่มต้นที่นั่น

ในวันนั้น พระยาห์เวห์จะทรงลงโทษเลวีอาธาน งูที่แล่นนิ้ว คือเลวีอาธาน งูที่คดเคี้ยว
ด้วยพระแสงดาบอันแสนสาหัส โห่ร้องยิ่ง และทรงฤทธิ์ของพระองค์
และพระองค์จะทรงประหารมังกรที่อยู่ในทะเล ในวันนั้น จงร้องเพลงถึงนางว่า "สวนองุ่นแห่งเหล่าองุ่นแดง"

เรา พระยาห์เวห์ เป็นผู้เฝ้ารักษามัน เราจะรดน้ำมันทุกขณะ เกรงว่าผู้ใดจะทำอันตรายมัน เราจะไม่เฝ้ารักษามันทั้งกลางคืนและกลางวัน ความพิโรธไม่มีอยู่ในเรา ใครเล่าจะตั้งต้นหนามและหนามยอกต่อสู้เราในศึก? เราจะฝ่าผ่านมันไป เราจะเผามันเสียพร้อมกัน หรือให้เขาจับยึดกำลังของเราไว้ เพื่อเขาจะได้ทำสันติภาพกับเรา และเขาจะทำสันติภาพกับเรา พระองค์จะทรงกระทำให้ผู้ที่มาจากยาโคบหยิ่งรัก อิสราเอลจะผลิดอกและแตกหน่อ และทำให้พื้นพิภพเต็มด้วยผล พระองค์ได้ทรงตีเขาอย่างทีพระองค์ทรงตีบรรดาผู้ที่ตีเขาหรือ? หรือเขาถูกประหารตามอย่างการสังหารของบรรดาผู้ที่ถูกเขาประหารหรือ? พระองค์จะทรงพิพากษากับมันตามขนาด เมื่อมันแตกกิ่งออกไป พระองค์ทรงยับยั้งลมแรงของพระองค์ไว้ในวันแห่งลมตะวันออก ฉะนั้น โดยสิ่งนี้เอง ความชั่วช้าของยาโคบจะได้รับการลบล้าง และนี่เป็นผลทั้งหมดแห่งการนำบาปของเขาออกไป คือเมื่อเขาทำให้ศิลาทั้งสี่ของแท่นบูชาเป็นเหมือนหินชอล์กที่ถูกทุบแตกเป็นชิ้น ๆ เสาคัดดีสิทธิและรูปเคารพทั้งหลายจะไม่ตั้งอยู่ แต่เมืองที่มีกำแพงมั่นคงจะรกร้าง ทิวอยู่อาศัยจะถูกทอดทิ้ง และถูกปล่อยไว้เหมือนถิ่นทุรกันดาร ที่นั่นลูกวัวจะกินหญ้า และที่นั่นมันจะนอนลง และกัดกินกิ่งก้านของมันเสีย เมื่อกิ่งของมันเหี่ยวแห้ง กิ่งเหล่านั้นจะถูกหักออก พวกผู้หญิงจะมาและจุดไฟเผามัน เพราะนี่เป็นชนชาติที่ปราศจากความเข้าใจ เพราะฉะนั้น พระองค์ผู้ทรงสร้างเขาจะไม่ทรงเมตตาเขา และพระองค์ผู้ทรงก่อร่างเขาจะไม่ทรงสำแดงความโปรดปรานแก่เขา และต่อมาในวันนั้น พระยาห์เวห์จะทรงนวดรวงตั้งแต่ลำน้ำใหญ่จนถึงลำธารแห่งอียิปต์ และพวกเขาจะถูกรวบรวมที่ทะเลคน โอ บรรดาบุตรแห่งอิสราเอล และต่อมาในวันนั้น แตรใหญ่จะถูกเป่า และบรรดาผู้ที่เกือบจะพินาศในแผ่นดินอัสซีเรีย และบรรดาผู้ถูกขับไล่ออกในแผ่นดินอียิปต์จะมา และจะนมัสการพระยาห์เวห์บนภูเขาบรูซุทที่เยรูซาเล็ม อิสยาห์ 27:1-13

ในบทความก่อนหน้านี้ เราได้กล่าวถึง “ธงสัญญาณ” ซึ่งถูกยกขึ้นเพื่อเรียกลูกแกะอื่น ๆ ของพระเจ้าให้ออกมาจากบาบิโลนอยู่ชั่วแล้วชั่วเล่า ข้อสุดท้ายของอิสยาห์บทที่ยี่สิบเจ็ด กล่าวถึงงานของธงสัญญาณนั้นเมื่อก้าวว่า “และในวันนั้นจะมีการเป่าแตรใหญ่ และบรรดาผู้ที่ใกล้จะพินาศในแผ่นดินอัสซีเรียจะมา” อัสซีเรียเป็นสัญลักษณ์ของบาบิโลนในยุคสุดท้าย และบรรดาผู้ที่ไต่ยีนขาวสารแห่งคำเตือนให้ออกมาจากบาบิโลนในชื่อนั้น ก็จะมาและนมัสการร่วมกับผู้ที่ถูกแทนไว้ว่าเป็นหนึ่งแสนสี่หมื่นสี่พันคน ซึ่งตามคำพยากรณ์ได้ถูกกำหนดตำแหน่งไว้อยู่ที่ “ภูเขาบรูซุท ณ กรุงเยรูซาเล็ม”

ข้อพระคัมภีร์นั้นกล่าวว่า “และในวันนั้นจะเป็นไปดังนี้” “วันนั้น” ซึ่งคือวันที่เสียงที่สองในพระธรรมวิวรณ์ บทที่ยี่สิบแปด เรียกบุตรคนอื่น ๆ ของพระเจ้าให้ออกมาจากบาบิโลน เป็นฉากหลังของทั้งบทนั้น เสียงที่สองในพระธรรมวิวรณ์ บทที่ยี่สิบแปด ร้องประกาศในเวลาที่มีกฎหมายวันอาทิตย์ เมื่อหญิงแพศยาแห่งเมืองไทรเอถูกระลึกถึง

และข้าพเจ้าได้ยินอีกเสียงหนึ่งจากสวรรค์กล่าวว่า “ชนชาติของเราเอ๋ย จงออกมาจากนครนั้น เพื่อท่านทั้งหลายจะไม่มีส่วนในบาปของนาง และเพื่อท่านทั้งหลายจะไม่รับภัยพิบัติทั้งหลายของนาง เพราะบาปของนางกองสูงขึ้นไปถึงสวรรค์แล้ว และพระเจ้าได้ทรงระลึกถึงความชั่วช้าของนาง” วิวรณ์ 18:4, 5

บทที่ยี่สิบเจ็ดของอิสยาห์ เริ่มต้นด้วยการระบุวันเดียวกันกับที่บทนั้นลงท้ายไว้ เมื่อก้าวว่า “ในวันนั้น พระยาห์เวห์จะทรงลงโทษเลวีอาธาน งูอันฟุ้งฟ่าน คือเลวีอาธาน งูอันคดเคี้ยว ด้วยพระแสงดาบอันร้ายแรง ยิ่งใหญ่ และทรงพลังของพระองค์ และพระองค์จะทรงประหารมังกรที่อยู่ในทะเล”

ณ เวลากฎหมายวันอาทิตย์ การพิพากษาเชิงบริหารและเป็นการตอบสนองโดยการลงทัณฑ์ของพระเจ้าเริ่มต้นขึ้นเหนือบรรดาอาณาจักรของพญานาค (องค์การสหประชาชาติ) สัตว์ร้าย (สันตะปาปา) และผู้พยากรณ์เท็จ

(สหรัฐอเมริกา) ณ เวลากฎหมายวันอาทิตย์

ผู้พยากรณ์เท็จถูกโค่นล้มลง ในฐานะราชอาณานิกรที่หกแห่งคำพยากรณ์ในพระคัมภีร์

และการละทิ้งความเชื่อระดับชาติก็นำมาซึ่งความพินาศระดับชาติ

กฎหมายวันอาทิตย์เป็นจุดที่การพิพากษาเชิงบริหารของพระเจ้าเริ่มตกลงเหนือพญานาค ซึ่งคือซาตาน

(และซึ่งอาณานิกรฝ่ายโลกของมันถูกนำเสนอเป็นพญานาค) สัตว์ร้าย และผู้พยากรณ์เท็จ

นี่คือการลงโทษอย่างต่อเนื่องเป็นลำดับ ซึ่งเริ่มต้น ณ กฎหมายวันอาทิตย์

จุดเริ่มต้นและจุดสิ้นสุดของอิสยาห์บทที่ยี่สิบเจ็ดคือกฎหมายวันอาทิตย์ และบทนั้นนำเสนอประเด็นเฉพาะซึ่งเกี่ยวข้อโดยตรงกับประวัติศาสตร์ที่นำไปสู่และติดตามมาภายหลังกฎหมายวันอาทิตย์

เรากำลังพิจารณาทที่ยี่สิบเจ็ด

เพราะบทนี้เป็นการกำหนดบริบทเชิงพยากรณ์สำหรับบทที่ยี่สิบแปดและยี่สิบเก้า ในบทเหล่านั้น

เราจะพบคำนิยามของฝนชุกปลายในฐานะระเบียบวิธี

ซึ่งจะทำให้เราเข้าใจนโยบายสำคัญของการวางบทที่สี่และห้าของดาเนียลที่ลงบนบทที่หนึ่งถึงสามของดาเนียล

หลังจากอิสยาห์บทที่ยี่สิบเจ็ดได้ระบุถึงการเริ่มต้นของการลงโทษอย่างต่อเนื่องต่ออาณานิกรของพญานาคแล้ว

เขาก็บันทึกว่าในช่วงเวลานั้น ประชากรของพระเจ้าได้รับบัญชาให้ "ร้องเพลงแก่นาง" ร้องเพลงแก่ผู้ใด?

คำตอบว่าเพลงนี้ฟังซับซ้อนกว่าแต่ผู้ใดนั้นอยู่ในชื่อของบทเพลงเอง เพราะพวกเขาจะร้องถึง

"สวนองุ่นแห่งเหล่าองุ่นแดง ซึ่งพระยาห์เวห์ทรงเผ่ารักษาไว้"

เรื่องราวของสวนองุ่นคือเรื่องราวของประชากรของพระเจ้า และอิสยาห์ได้กล่าวถึงเป็นครั้งแรกในบทที่ห้า

บัดนี้ข้าพเจ้าจะขับร้องเพลงหนึ่งถวายแด่ผู้เป็นที่รักยิ่งของข้าพเจ้า

เป็นเพลงของผู้เป็นที่รักของข้าพเจ้าว่าด้วยสวนองุ่นของท่าน

ผู้เป็นที่รักยิ่งของข้าพเจ้ามีสวนองุ่นอยู่บนเนินเขาอันอุดมยิ่ง ท่านได้ล้อมรั้วไว้ เก็บก้อนหินออกเสีย

และปลูกเถาองุ่นอย่างดีเลิศไว้ ท่านได้สร้างหอคอยไว้ท่ามกลางสวนนั้น และทำบ่อขุดน้ำไว้ในนั้นด้วย

แล้วท่านก็คอยว่าจะเกิดผลองุ่น แต่กลับเกิดเป็นองุ่นป่า บัดนี้ โอ ชาวเยรูซาเล็มและบุรุษแห่งยูดาห์เอ๋ย

ขอท่านทั้งหลายจงตัดสินระหว่างข้าพเจ้ากับสวนองุ่นของข้าพเจ้าเกิด

ยังมีสิ่งใดอีกเล่าที่ควรทำแก่สวนองุ่นของข้าพเจ้า ซึ่งข้าพเจ้ามิได้ทำในสวนนั้น เหตุไฉน

เมื่อข้าพเจ้าคอยว่าจะเกิดผลองุ่น มันจึงเกิดเป็นองุ่นป่าเล่า บัดนี้มาเกิด

ข้าพเจ้าจะบอกท่านว่าข้าพเจ้าจะทำอะไรแก่สวนองุ่นของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะรื้อรั้วของมันเสีย

แล้วมันจะถูกกินหมดไป ข้าพเจ้าจะทำลายกำแพงของมันเสีย แล้วมันจะถูกเหยียบย่ำลง

ข้าพเจ้าจะปล่อยมันให้รกร้าง จะไม่มีการตัดแต่งหรือพรวนดินอีก แต่ต้นหนามและพงหนามจะงอกขึ้น

และข้าพเจ้าจะบัญชาเมฆมิให้หลังฝนลงบนมัน

เพราะสวนองุ่นของพระยาห์เวห์จอมโยธาคือวงศิวานอิสราเอล

และบุรุษแห่งยูดาห์คือพืชอันน่าชื่นใจของพระองค์ และพระองค์ทรงมุ่งหวังความยุติธรรม แต่ดูเถิด

กลับมีการบีบบังคับ ทรงมุ่งหวังความชอบธรรม แต่ดูเถิด กลับมีเสียงร้องทุกข์ อิสยาห์ 5:1-5

ในประวัติศาสตร์แห่งวิกฤตกฎหมายวันอาทิตย์

ประชากรของพระเจ้าจะต้องร้องเพลงแห่งสวนองุ่นแก่ประชากรของพระเจ้า เพราะเพลงนั้นกล่าวว่า "และบัดนี้

โอ ชาวเยรูซาเล็ม และบุรุษแห่งยูดาห์เอ๋ย ขอท่านทั้งหลายจงตัดสินระหว่างเรากับสวนองุ่นของเราเกิด"

เพลงแห่งสวนองุ่นคือเพลงที่บ่งชี้ถึงการถูกละเลยผ่านพื้นไปของประชากรแห่งพันธสัญญาเดิม

ขณะที่พระเจ้าทรงเข้าทำพันธสัญญากับผู้ที่เปโตรกล่าวว่า "เมื่อก่อนท่านทั้งหลายมิใช่ชนชาติหนึ่ง

แต่บัดนี้เป็นชนชาติของพระเจ้าแล้ว" เพลงนี้ชี้ให้เห็นว่าไม่มีฝนตกลงบนสวนองุ่น

อันเป็นการบ่งชี้ถึงงานของเอลีอาห์ ผู้ซึ่งมาในช่วงเวลานั้น

และผู้เดียวเท่านั้นที่สามารถทำให้เกิดฝนในช่วงเวลานั้นได้

เราทราบว่าเพลงนี้กล่าวถึงการถูกละเลยผ่านพ้นไปของประชากรแห่งพันธสัญญา เพราะเพลงแห่งสวนองุ่นนั้นพระคริสต์ได้ทรงขับร้องแก่อิสราเอลโบราณ ในช่วงเวลาที่อิสราเอลโบราณกำลังถูกละเลยผ่านพ้นไป ขณะที่พระเจ้าทรงเข้าทำพันธสัญญากับอิสราเอลฝ่ายจิตวิญญาณไปพร้อมกันด้วย

จงฟังคำอุปมาอีกเรื่องหนึ่ง: มีเจ้าของเรือนผู้หนึ่งปลูกสวนองุ่นไว้ และทำรั้วล้อมรอบ ขุดบ่อയാ่งน้ำไว้ในนั้น สร้างหอคอย แล้วให้ชาวสวนเช่า และเดินทางไปเมืองไกล ครั้นเมื่อถึงเวลาเก็บผล จึงใช้บรรดาผู้รับใช้ของตนไปหาชาวสวนเพื่อรับผลของสวนนั้น และชาวสวนก็จับบรรดาผู้รับใช้ของเขา เขียนคนหนึ่ง ฆ่าอีกคนหนึ่ง และเอาหินขว้างอีกคนหนึ่ง แล้วเขาก็ใช้ผู้รับใช้อื่นไปอีก มากกว่าครึ่งแรก และชาวสวนนั้นก็กระทำแก่เขาเช่นเดียวกัน แต่ในที่สุดเขาได้ใช้บุตรของตนไปหาพวกเขา กล่าวว่า พวกเขาคงจะยำเกรงบุตรของเรา แต่เมื่อชาวสวนเห็นบุตรนั้น ก็พุดกันเองว่า ผู้นี้แหละเป็นทายาท มาเถิด เราจะฆ่าเขาเสีย และยึดมรดกของเขาไว้ แล้วพวกเขาก็จับเขา โยนออกไปนอกสวนองุ่น และฆ่าเสีย เหตุฉะนั้น เมื่อเจ้าของสวนองุ่นมาถึง เขาจะทำประการใดแก่ชาวสวนเหล่านั้น? พวกเขาทูลตอบพระองค์ว่า เขาจะกำจัดคนชั่วร้ายเหล่านั้นอย่างน่าเวทนายิ่ง และจะให้ชาวสวนอื่นเช่าสวนองุ่นของตน ซึ่งจะส่งผลตามฤดูกาลแก่เขา พระเยซูตรัสแก่พวกเขาว่า พวกท่านไม่เคยอ่านในพระคัมภีร์หรือว่า ศิลานึ่งพวกช่างก่อสร้างได้ทอดทิ้งเสียแล้ว ศิลานึ่งเองได้กลับกลายเป็นศิลามุมเอก การนี้เกิดขึ้นจากองค์พระผู้เป็นเจ้า และเป็นที่ยอมรับในสายตาของเรา? ฉะนั้น เราบอกท่านทั้งหลายว่า แผ่นดินของพระเจ้าจะถูกเอาไปจากท่าน และจะประทานแก่ชนชาติหนึ่งซึ่งเกิดผลของแผ่นดินนั้น และผู้ใดล้มลงบนศิลานี้ ผู้นั้นจะต้องแตกหัก; แต่ศิลานึ่งจะตกลงบนผู้ใด ผู้นั้นจะถูกบดให้แหลกเป็นผุยผง และเมื่อพวกมหาปุโรหิตกับพวกฟาริสีได้ยินคำอุปมาของพระองค์ พวกเขา ก็รู้ว่าพระองค์ตรัสถึงพวกเขา มัทธิว 21:33-45

เมื่อพระเยซูทรงขับร้องบทเพลงแห่งสวนองุ่นของพระเจ้าแก่ชนอิสราเอลในสมัยโบราณ พวกเขาถูกดึงดูดเข้าสู่ตรรกะและพลังของข่าวสารนั้นอย่างยิ่งยวด จนเมื่อพระเยซูตรัสถามพวกเขาว่าผู้ชอบโต้เถียงว่า เจ้าของสวนองุ่นจะกระทำประการใดแก่บรรดาผู้ที่ฆ่าพระบุตร พวกเขา ก็มีอาจไม่ตอบคำตอบที่ถูกต้องได้ เมื่อพวกเขา กล่าวว่า "พระองค์จะทรงทำลายคนชั่วเหล่านั้นอย่างน่าเวทนายิ่ง และจะทรงยกสวนองุ่นของพระองค์ให้แก่คนสวนอื่น ซึ่งจะส่งผลของสวนนั้นแก่พระองค์ตามฤดูกาลของมัน"

จากนั้นพระเยซูได้ทรงเพิ่มเติมอีกหนึ่งวรรคแก่บทเพลงนั้นในทันที เมื่อพระองค์ทรงขับร้องถึงศิลานึ่งที่ถูกปฏิเสธ และทรงรวบรวมคำตอบของพวกเขาเข้าด้วยกันด้วยบทสรุปเมื่อพระองค์ตรัสว่า "เหตุฉะนั้นเราบอกท่านทั้งหลายว่า อาณาจักรของพระเจ้าจะถูกริบไปจากพวกท่าน และจะประทานแก่ชนชาติหนึ่งซึ่งเกิดผลตามนั้น และผู้ใดจะสะดุดศิลาก่อนนี้ ผู้นั้นจะถูกทำให้แตกหัก แต่ศิลานึ่งจะตกทับผู้ใด ก็จะต้องบดผู้นั้นให้แหลกเป็นผุยผง" การที่ว่า "บดผู้นั้นให้แหลกเป็นผุยผง" สะท้อนอิสยาห์บทที่ยี่สิบเจ็ดซึ่งกล่าวถึงการทำให้ "ศิลาทิ้งสิ้นแห่งแท่นบูชาเป็นเหมือนหินปูนที่ถูกทุบให้แตกเป็นชิ้น ๆ ทั้งเสารูปเคารพและรูปเคารพจะไม่ตั้งอยู่" ทั้งสองตอนนี้นี้ล้วนเป็นการอ้างถึงงานแห่งการฟื้นฟูที่โยลียาห์ได้กระทำ ซึ่งเป็นสัญลักษณ์ของผู้คนในยุคสุดท้ายที่ค้นพบ "เจ็ดกาลเวลา" อีกครั้ง ซึ่งเป็นศิลปะชุดที่บรรดาผู้ซึ่งปฏิเสธที่จะเห็นว่าเป็นสิ่งล้ำค่า.

ในวันแห่งกฎหมายวันอาทิตย์ ดังที่มีการเป็นภาพแทนไว้ในอิสยาห์ บทที่ยี่สิบเจ็ด บรรดาผู้ซึ่ง "แต่ก่อนหาได้เป็นชนชาติไม่" จะต้องร้องเพลงแห่งสวนองุ่นเหล่าองุ่นแดงขององค์พระผู้เป็นเจ้า บทความเหล่านี้ได้ชี้ให้เห็นอยู่บ่อยครั้งว่า ไม่มีข่าวสารที่สามได้ หากปราศจากข่าวสารที่หนึ่งและที่สอง กฎหมายวันอาทิตย์คือข่าวสารที่สาม

และวันแห่งกฎหมายวันอาทิตย์ย่อมรวมประวัติของชาวสารทหนึ่งและที่สองไว้ด้วย ในอิสยาห์ บทที่ยี่สิบเจ็ด
กฎหมายวันอาทิตย์กำลังระบุช่วงเวลาที่เป็นภาพแทนไว้ในดาเนียล บทที่หนึ่ง และจากนั้นอีกครั้งหนึ่งในดาเนียล
บทที่หนึ่งถึงบทที่สาม ในเชิงคำพยากรณ์

วันแห่งกฎหมายวันอาทิตย์ในบทที่ยี่สิบเจ็ดกำลังระบุประวัติศาสตร์ของวันที่ 11 กันยายน ค.ศ. 2001
เมื่อชาวสารทหนึ่งได้รับการเสริมกำลังต่อเนื่องไปจนถึงกฎหมายวันอาทิตย์ซึ่งกำลังจะมาถึงในไม่ช้า

เราจะดำเนินการพิจารณาต่อไปเกี่ยวกับบทเพลงที่ผู้ได้รับการไถ่จะต้องประกาศในช่วงเวลาที่น่าไปสู่จุดซึ่งหญิง
แพศยาแห่งโรมจะเริ่มขับร้องบทเพลงของนาง ในบทความถัดไป.

แล้วข้าพเจ้าก็มองดู และดูเถิด พระเมษโปดกทรงยืนอยู่บนภูเขาศิโยน
และมีคนหนึ่งแสนสี่หมื่นสี่พันคนอยู่กับพระองค์
คนเหล่านั้นมีพระนามของพระบิดาของพระองค์เขียนไว้ที่หน้าผากของตน
แล้วข้าพเจ้าได้ยินเสียงหนึ่งจากสวรรค์ ดุจเสียงน้ำมากหลาย และดุจเสียงฟ้าร้องอันยิ่งใหญ่
และข้าพเจ้าได้ยินเสียงของผู้ที่ติดพิณ กำลังติดพิณของตนอยู่
และพวกเขาขับร้องประหนึ่งว่าเป็นเพลงบทใหม่ต่อหน้าพระที่นั่ง และต่อหน้าสัตว์ทั้งสี่ และพวกผู้ใหญ่
และไม่มีผู้ใดสามารถเรียนเพลงนั้นได้นอกจากคนหนึ่งแสนสี่หมื่นสี่พันคน
ผู้ซึ่งได้รับการไถ่มาจากแผ่นดินโลก คนเหล่านี้คือผู้ที่มีได้มีมลทินกับผู้หญิง เพราะพวกเขาเป็นพรหมจารี
คนเหล่านี้คือผู้ที่ติดตามพระเมษโปดกไปทุกหนแห่งที่พระองค์เสด็จไป
พวกเขาได้รับการไถ่มาจากท่ามกลางมนุษย์ เป็นผลแรกถวายแด่พระเจ้าและแด่พระเมษโปดก
และในปากของพวกเขาไม่พบคำล่อลวงเลย เพราะพวกเขาปราศจากตำหนิต่อหน้าพระที่นั่งของพระเจ้า
วิวรณ์ 14:1-5